

Gondolatok

Reformáció ünnepére

Amikor ezeket a sorokat írom, Reformáció ünnepe van... egy csütörtöki munkanap, másoknak olyan mint a többi, de talán mégse - hiszen másnap "Mindenszentek és Halottak napja", ami alapvetően meghatározza ezt a hétvégét. Nekünk, evangélikusoknak pirosbetűs ünnep, ezért nem árt, ha egy kicsit elgondolkodunk a múltból, hogy tanulságokat szűrjünk le a jövőre nézve...

1617. Október 31. nagy nap volt a német evangélikusok körében, hiszen pontosan 100 év után jutottak el oda, hogy nemcsak Wittenbergben és vonzaskörzetében, hanem más lutheránus területekkel és egyetemekkel közösen, egységesen, méltóképpen megünnepeljék az emberiség szellemfejlődésének vitathatatlanul fontos mérföldkövét állító wittenbergi professzort... Míg korábban "csak" arra emlékeztek, mikor prédikált Luther először az "új hit" szellemében, avagy mikor vezették be a reformátori új egyházrendet, sok helyütt egyszerűen csak a Márton-napi mulatságok adtak keretet a viszszaemlékezésre.

Száz év után azonban kikristályosodott - no meg egy kicsit romantikus színezetű is kapott -, mi is volt az a pillanat, ami jelesül megmutatta a reformáció elindulását. Így lett a sokszor stilizált történet a reformáció nyitó-eseménye: Luther Márton, a Szentírás doktora elindul a wittenbergi vártemplom kapujához, kezében kalapáccsal, hogy kiszögessze azt a plakátot, amire latinul - hiszen a latint értő értelmiségiekkel akart diskurálni - 95 tételben megfogalmazva leírta azokat a kritikus pontokat, melyeken változtatni kellene, hogy az egyház újra krisztusi legyen....

Talán ő maga sem gondolta, hogy ezek a pontok "két hét alatt a német nyelvterületet, hat hét alatt egész Európát láng-

Novemberi alkalmaink

November 7. Vonzó-e még a mennyország?

A halál utáni életről alkotott régi és mai elképzelések nyomában.

November 14.

"Élet az élet (első fele) után

Élet - túl a negyvenen. Szinglik, özvegyek, magányosok és az Egyház. Van-e, s ha igen, akkor milyen programja az egyháznak az egyedülállók számára?

November 21.

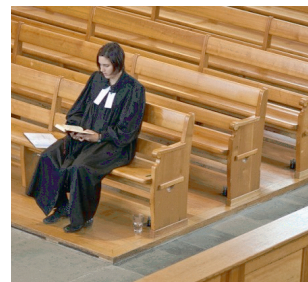
Különb-e a keresztény reménység?

Miben, s mitől más, esetleg különb a keresztények reménysége a többi emberétől? Keresztény válaszok az élet nagy kihívásaira...

November 28.

Közösség igen - gyülekezet nem? A "kollektív intelligencia" nyomában...

A mennyiség és a minőség problematikája... Ifjúság és egyház. Quo vadis, jövő generáció?

1% – Adományok

Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány számlájára:

293,653 Ft-ot

utaltak támogatóink az 2012-es esztendőben.

Köszönjük nekik!

Köszönjük Testvéreink egyházfentartói járulékaiknak rendszeres fizetését, s az egyéb adományaikat is! A Jólsten áldása legyen az adakozókon, s a megadományozott gyülekezetünkön!

ba borítják" - ahogyan a krónikások feljegyezték. Azt talán még Luthert is meglepte, hogy a társadalom minden osztályából és rétegéből óriási visszhang és elismerő, biztató levelek száza érkeznek hozzá, mert "végre valaki leírta, ami már régóta nyomta sokak szívét-lelkét: ez így nem lehet tovább, ezen változtatni kell!"

Az egyházi élet torzulásairól volt szó. Lassan, évszázadokon átnyúlóan alakultak ki ezek, egyre nagyobb terheket róva a hívő emberre. Az istentiszteletek csak a papok számára áttekinthető, számtalan szent tiszteletére bemutatott sorozat-misékké váltak, de az egyszerű ember számára az egész bonyolult és érthetetlen kultusz volt csupán. A termelő munka helyett üdvösségkergető hamis életideálok szorításában nyögött a kor embere: Van-e kegyelmes Isten? Megbocsát-e nekem? Mi lesz az üdvösségemmel? Ilyen kérdésekre keresték a megnyugtató válaszokat.

Mídeközben a mindennapi élet súlyos megélhetési nehézségei sok fiatal lányt és ifjat kényszerítettek kolostorokba, ahol ugyan biztos volt a megélhetés, de ennek a 'túlélésnek' igen nagy volt az ára: le kellett mondani az élet normalitásáról. Az istenadta testben persze ott szunnyadtak a húsvér-kívánságok, s bizony sokak számára nem maradt más, mint hogy eszelősen gyűlöljék testüket - ami Isten akaratából -, nem tett semmi mást, csak "rendeltetésszerűen" működött.

És ekkor jön egy ágostonrendi barát - aki nem melleleg a wittenbergi egyetemen professzor - s, a lehető legnagyobb ellenszélben (hiszen a katolikus egyház ekkor volt hatalmának abszolút csúcán, lásd: reneszánsz pápák), saját életét sem féltve ki meri mondani azt, amit sokan nem mertek még megfogalmazni sem. A hit nem jócselekedetek, hanem isteni kegyelem kérdése. Nem kiérdemelni kell, hanem elfogadni kell azt, amit Isten ajándékozni akar. A bűnbocsánat pedig nem önsanyargatás, hanem szolgáló szeretetre kell hogy ösz-

tönözze a hívő embert...

Jóllehet Lutherre nem csak az exkommunikációt (kiközösítést, ez viszszavonható egyházfegyelmi eszköz) mondja ki X. Leó pápa, de a worms birodalmi gyűlésen, ahol nem hajlandó lelkiismeretével és a józan ésszel, illetve a Szentírással ellenkezve visszavonni "tétéleit" megkapja az "anathémát" is, mely gyakorlatilag a teljes jogfosztottságot, s a halált jelenti számára. (Ekkor azonban Bölcs Frigyes, szász választófejedelem elrabolatja, s Wartburg várában kényszerül mintegy 1,5 éven keresztül élvezni a fejedelem védelmét. Ő maga ezt az időszakot - amit a Szentírás fordításával tölt -, patmoszi magányaként emlegeti.)

Luther élete végéig megmaradt

annak, aki volt: igazságot kereső embernek, aki felvállalja gyengeségeit, de ennek ellenére mindig erősen Krisztusba kapaszkodik. Ez a hit adott neki, s adhat nekünk is erőt ahhoz, hogy legnagyobb ellenszélben, akkor pápai és szinte összeurópai hatalmi érdekek közepette, ma meg brüsszeli - nem demokratikusan megválasztott, hanem oda-küldött - politikai megmondók, pénzhatalmi, globális érdekek hitványlelkű, szekértolónak hangoskodása között is, megtaláljuk lelkünk békességét, s Krisztusban remélt üdvösségünket...

fm

Rövid-hírek

Az alábbi gyászhirot jelentettük meg az Evangélikus Életben: "A Tatai Evangélikus Gyülekezet három cikluson át felügyelőként is szolgáló hűséges tagját, **Schleier Lászlót, 2013. október 19-én, Tatán, az Almási-úti temetőben, elkísértük utolsó útjára.**

Az Élet és Halál Ura életének 81. évében szólította őt magához. A feltámadásba vetett reménységet a helyi lelkész (Franko Mátyás) az I Kor 13,1 alapján hirdette. Emlékét - melyet kegyelettel őrzünk - a Szentlélek ÚR Istent tegye áldottá gyülekezetünkben! Gyülekezet Vezetősége"

Október 27-én istentisztelet keretében Ambrus Botond Dániel kistestvérünk a szent keresztségben részesült. Isten áldja szüleit, s gondviselésével ölelje őt át egész életében!

Október 27-31. között református testvéreinkkel közösen megtartottuk reformációheti alkalmainkat.

Gyülekezetünk turisztikai pályázat keretében - térítésmentesen -, eu-konform biciklitárolót kapott.

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk. Jöjünk, s hívogassunk másokat is! Erős vár a mi Istenünk!"

Franko Mátyás

Gyülekezetünk honlapcíme:
<http://tata.lutheran.hu>

Gyülekezetünk honlapja naponta frissül!
"Netpercesek" rovatunkban reggelként lelki útravalót találhatsz!

